

58 נדה שְׁבֻדָּה עֲצָמָה יום שְׁבִיעִי לנדתה שְׁחִירָה וּבִבְקֹרָה, וּמִצְאָה
 59 מְהוּרָה – שאינה רואה דם, וּבִין הַשְּׂמֹשׁוֹת לֹא הַפְּרִישָׁה – וּסְמוּךְ
 60 ללילה לא בדקה שוב את עצמה אם פסק הדם, ואף על פי כן טבלה
 61 בליל שמיני לטהרתה, וּלְאַחַר כֵּמָה יָמִים בְּדָקָה וּמִצְאָה מְמָאָה –
 62 שראוה דם, הֵרִי הִיא בְּחֻקְתָּ מְהוּרָה – שאינה רואה דם בימים שבין
 63 הטבילה למציאת הדם, וטהרות שנגעה בהן לאחר שטבלה בליל
 64 שמיני, טהורות.
 65 דין נדה שלא פסקה בטהרה וטבלה, ואחר זמן מצאה עצמה טהורה
 66 מדום: בְּדָקָה עֲצָמָה פְּיֹם שְׁבִיעִי לנדתה שְׁחִירָה – בבוקר, וּמִצְאָה
 67 מְמָאָה – שהיא רואה עדיין דם, וּבִין הַשְּׂמֹשׁוֹת לֹא הַפְּרִישָׁה, לא
 68 בדקה עצמה שוב בין השמשות לבדוק אם פסק הדם, וטבלה
 69 לטהרתה בליל שמיני, שחשבה שודאי בבין השמשות כבר פסק הדם,
 70 וּלְאַחַר זְמַן בְּדָקָה וּמִצְאָה מְהוּרָה – שאינה רואה דם, הֵרִי זֶה
 71 בְּחֻקְתָּ מְמָאָה ולא הועילה טבילתה, שיש לחוש שמא ראתה בכל
 72 אותם הימים עד בדיקה זו.
 73 המשנה חוזרת לאופן שנוכר ברישא, בדין הנדה שבדקה עצמה
 74 בשביעי ומצאה טהורה, ואחר זמן מצאה עצמה טמאה, שהיא
 75 בחזקת טהורה בימים שבין הטבילה למציאת הדם. המשנה מבארת
 76 מה דין הטהרות לפני מציאת הדם: וּמִמְמָאָה אֵת הַטְּהוֹרוֹת שֶׁנִּגְעָה
 77 בהן מֵעַתְּ לָעַת – בעשרים וארבע שעות שלפני הראייה, וּבְמִקְרָה
 78 לְפִקְרָה – או משעה שבדקה את עצמה. שאם היא בדקה את עצמה
 79 בתוך עשרים וארבע שעות אלו ומצאה טהורה, אינה מטמאה את כל
 80 הטהרות שבתוך עשרים וארבע שעות, אלא רק עד שעת הפקידה.
 81 וְאִם יֵשׁ לָהּ יָסֵף קְבוֹעַ, ובדקה בשעת וסתה ומצאה טמאה דִּיקָה
 82 שְׁעֵתָה – אין מטמאים את הטהרות למפרע, אלא רק את הטהרות
 83 שנגעה בהן בשעת המציאה. שאין לחוש שהדם יצא קודם זמנו.
 84 המשנה ביארה עד כה את דעת תנא קמא, שלדעתו הזמן הראוי
 85 לבדיקה הוא היום השביעי בלבד, וביום זה גם בדיקת שחרית
 86 מועילה. המשנה מביאה את דעות התנאים החולקים על דבריה: וְרַבִּי
 87 יְהוּדָה אֹמֵר, כֹּל נדה שֹׁלָא הַפְּרִישָׁה בְּמִתְהַרְהַר מִן הַמְּנַחָה וְלִמְעַלָּה
 88 – מזמן הראוי לתפילת מנחה ואילך, הֵרִי זֶה בְּחֻקְתָּ מְמָאָה, ואם
 89 טבלה בלילה בשארה בטומאתה, וכל הטהרות שנגעה בהן טמאות,
 90 שאין בדיקת שחרית מועילה.
 91 וְחֻכְמִים אֹמְרִים, אִפְּלוּ בְּשָׁנִים וּבְיָמֵי לְנִדְתָהּ בְּדָקָה בְּבֹקֵר
 92 וּמִצְאָה עֲצָמָה מְהוּרָה, וּבִין הַשְּׂמֹשׁוֹת לֹא הַפְּרִישָׁה, וטבלה בליל
 93 השמיני, וּלְאַחַר זְמַן בְּדָקָה וּמִצְאָה מְמָאָה, הֵרִי זֶה בְּחֻקְתָּ מְהוּרָה.
 94 נגמא שבמשנה יש שלש דעות לדעת תנא קמא זמן הבדיקה של
 95 הפסק טהרה הוא כל יום השביעי, אפילו משחרית. רבי יהודה
 96 מחמיר, וסובר שזמן הבדיקה הוא רק בבין השמשות של היום
 97 השביעי. וחכמים מקילים משניהם, וסוברים שאפילו בדקה ביום
 98 השני שחרית, הועילה הבדיקה.

1 תִּסְגִּי אִיִּיתִי לְמִחְרָה – די לך אם אטבול מחר. וְיָדַע רב נחמן בר יצחק
 2 מֵאִי קָאָמְרָה לִיה – מה כוונתה לומר, שמחמת שלא חפפה, אינה
 3 יכולה לטבול היום. אָמַר לַהּ, מדוע לא תחפפי היום, דְּוַדַּי תִּסְרְתִי –
 4 וכי חסרות לך קדרות לחמם בהן מים חמים, מְשַׁמְטֵנִי תִּסְרְתִי – וכי
 5 חסר לך כסא לישב עליו בבית המרחץ, עֲבָרִי תִּסְרְתִי – וכי חסרים לך
 6 עבדים, להביא מים ולחמם אותם.
 7 וממעשה זה מוכח שהאשה יכולה לחפוף בליל טבילתה, ועל פי זה
 8 הקשה רב אדא על רב חיינא מטורא (לעיל סז), שאסר לאשה לחפוף
 9 בליל טבילתה.
 10 הגמרא לעיל (שם) הביאה כמה אמוראים, הסוברים שבטבילה
 11 במוצאי שבת ויום טוב יש להקדים את החפיפה לערב שבת, ודנו אם
 12 אפשר ללמוד מכך לטבילה במוצאי יום חול. סוגיינו דנה בעיקר
 13 הדבר, האם בטבילה במוצאי שבת אכן יש להקדים את החפיפה
 14 לערב שבת: דְּרִישׁ רַבָּא, אִשָּׁה שְׁחִלָּה טבילתה במוצאי שבת, הוֹפְפַת
 15 בְּעֵרֵב שַׁבָּת, וְטוֹבְלָתָּ בְּמוֹצְאֵי שַׁבָּת.
 16 מקשה הגמרא: אָמַר לִיה רַב פֶּפְאָה לְרַבָּא, וְהָא שְׁלַח רַבִּין בְּאַנְתְּרִיתָה
 17 – והרי רבין שלח איגרת מארץ ישראל, שבה כתוב בשם רבי יוחנן,
 18 אִשָּׁה לֹא תַחֲפֹף בְּעֵרֵב שַׁבָּת, וְתִטְבֹּל בְּמוֹצְאֵי שַׁבָּת, אלא תחפוף
 19 במוצאי שבת ותטבול מיד. ונאמר באיגרת טעם הדבר, וְתִמָּה עַל
 20 עֲצָמָה הַיּוֹדֵף אֵשֶׁה הוֹפְפַת פְּיֹם וְטוֹבְלָתָּ בְּלִילָה אִפְּלוּ בטבילה
 21 במוצאי יום חול, הֵא בְּעֵינֵי תַכְּף לְחַפְּפָה מְבִילָה – לטמון את
 22 החפיפה לטבילה, וְלִיבָא. ובקושי התיירו זאת, כדי שתחפוף בנחת,
 23 שאם תחפוף בליל הטבילה, שמא לא תחפוף כראוי, מתוך שממחרת
 24 לביתה. אך ודאי שאין להתיר לחפוף בערב שבת ולטבול במוצאי
 25 שבת, שהיא הרחקה מרובה.
 26 כיון ששמע רבא את דברי רב פפא, הִדַּר אֹזְבִי רַבָּא אֲמוּרָא עֲלֵיהּ
 27 וְדָרַשׁ – חזר רבא והעמיד מתורגמן לפניו לדרוש ברבים, דְּרַבִּים
 28 שְׂאִמְרִיתִי לְפָנֶיכֶם, מְעוֹת הֵן בְּיָדֵי, בְּרַם –[אבל] כִּי אֲמָרוּ מִשְׁמִיחָה
 29 דְּרַבִּי יוֹחָנָן, אִשָּׁה לֹא תַחֲפֹף בְּעֵרֵב שַׁבָּת וְתִטְבֹּל בְּמוֹצְאֵי שַׁבָּת,
 30 וְתִמָּה עַל עֲצָמָה הַיּוֹדֵף תַּכְּף לְחַפְּפָה פְּיֹם וְטוֹבְלָתָּ בְּלִילָה הֵא בְּעֵינֵי
 31 סְמוּךְ לְחַפְּפָה מְבִילָה וְלִיבָא.
 32 הגמרא מביאה את מסקנת ההלכה: וְהִלְכְתָּא, אִשָּׁה הוֹפְפַת פְּיֹם
 33 וְטוֹבְלָתָּ בְּלִילָה. וְהִלְכְתָּא, אִשָּׁה לֹא תַחֲפֹף אֶלָּא בְּלִילָה – בליל
 34 טבילתה.
 35 מקשה הגמרא: (אֵלָּא) קִשְׂיָא הִלְכְתָּא אֶהְלַכְתָּא שְׁחָן הִלְכוֹת
 36 הוֹטְרוֹת וְזוֹ אֵת זו. מתרצת הגמרא: לֹא קִשְׂיָא, הֵא דְאֶפְשָׁר לְחַפּוֹף
 37 ביום, כשטובלת במוצאי יום חול, אין לה לחפוף בלילה, שמא תמנוד
 38 לשוב לביתה ולא תחפוף כראוי, הֵא דְלֹא אֶפְשָׁר לְחַפּוֹף ביום, כגון
 39 כשטבילתה חלה במוצאי שבת, שאז עליה לחפוף בליל הטבילה, כדי
 40 לא להרחיק כל כך את החפיפה מהטבילה.

משנה

99 נמרא
 100 במשנה התבאר דין אשה שבדקה את עצמה פעמיים, ובתחילה
 101 מצאה טהורה ואחר כך טמאה, או שבתחילה מצאה טמאה ואחר כך
 102 טהורה. הגמרא דנה האם היא מוחזקת בראיית דם בין הבדיקה
 103 הראשונה לשניה: אִיתְמַר, רַב אָמַר, זָבָה וְנָדָא, שודאי ראתה דם
 104 בימים שבינתיים ונהייתה זבה גדולה. וְלֹא אָמַר, זָבָה סָפֵק, שיתכן
 105 שבימים שבין הבדיקות היא לא ראתה דם, ולא נהייתה זבה גדולה.
 106 הגמרא מבררת במה עוסקת מחלוקת זו. שואלת הגמרא: אֵהֵיִיא –
 107 על איזה חלק במשנה נאמרה מחלוקת זו. אִילִימָא אַרְיִישָׁא בדין אשה
 108 שבדקה עצמה בשביעי שחרית ומצאה טהורה, ולאחר ימים מצאה
 109 טמאה. אין לומר כן, שכן 'הרי זו בְּחֻקְתָּ מְהוּרָה' קִתְּנֵי ואינה זבה
 110 ודאי ולא זבה ספק. אֵלָּא אִסְיָפָא בדין אשה שבדקה עצמה בשביעי
 111 שחרית ומצאה טמאה, ובין השמשות לא בדקה, ואחר זמן בדקה
 112 ומצאה עצמה טהורה. דוחה הגמרא: בְּשִׁלְמָא סָפֵק זָבָה אֲמָרִין –
 113 מובנת הדעה שאומרת שהאשה ספק זבה, שאפשר לומר כן בדין
 114 המשנה. שכיון שלא הפרישה בטהרה כלל ביום השביעי, יתכן
 115 המשך בעמוד קנד

41 אשה שראתה דם בתחילת וסתה נקראת 'נדה', וטמאה שבעה ימים.
 42 ובדין ראיית הנדה, לא הצריכה התורה שבעה נקיים, לכן בין אם
 43 ראתה יום אחד, ובין אם ראתה כמה ימים, צריכה לבדוק שפסק הדם
 44 לפני סוף היום השביעי, וטובלת לטהרתה בליל שמיני. אחרי שבעה
 45 ימים אלו שנקראים 'ימי נדה', מתחילים הימים הראויים לזיבה,
 46 במשך אחד עשר יום. ובימי הזיבה, אם ראתה דם רק יום אחד או
 47 יומיים, עליה להמתין אחרי הראייה יום נוסף נקי מדם, וטובלת, וביום
 48 שאחריו היא טהורה. והיא הנקראת 'שומרת יום כנגד יום', או 'זבה
 49 קטנה'. אבל אם ראתה דם שלשה ימים רצופים, עליה להמתין שבעה
 50 ימים רצופים נקיים מדם, וטובלת, וביום השמיני היא טהורה. והיא
 51 הנקראת 'זבה' סתם, או 'זבה גדולה'.
 52 הנדה צריכה לבדוק את עצמה ביום השביעי, כדי לברר אם פסק
 53 הדם, שאז היא יכולה לטבול בלילה להטהר מטומאת הנדה, או
 54 שמא היא ממשיתה לראות בימי זיבה, שאז היא נטמאת בטומאת
 55 זיבה. בדיקה זו קרויה בלשון המשנה 'הפרשה'. משנתנו מבארת דין
 56 הפרשה בטהרה של הנדה.
 57

המשך ביאור למס' נדה ליום שבת קודש עמ' א

1 שהמשיכה לראות בימים שמיני תשיעי ועשירי שלא בדקה את
2 עצמה בהם, ולכן היא ספק זבה. אֵלֶּא זָבָה וַדַּאי נִמְי – וכי אפשר
3 לומר שהיא זבה ודאי, הֲרִי לאחר כמה ימים בְּדָקָה וּמְצָאָה טְהוֹרָה,
4 ואפשר שאף באותם ימים שבינתיים לא ראתה.
5 מסיקה הגמרא: אֵלֶּא, כִּי אֵיתָמַר דְּרַב וְלֹוּי – כשנאמרה מחלוקת רב
6 ולווי, שְׁמַעְתָּא בְּאִפִּי נִפְשָׁה אֵיתָמַר – היא נאמרה כשמועה בפני
7 עצמה, ולא על אחד מהדינים שבמשנה. וכך נאמרה שמועה זו, נְדָה
8 שְׁבִדְקָה עֲצָמָה בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁחָרִית וּמְצָאָה טְמֵאָה, וְבִין

9 הַשְּׁמֵשׁוֹת לֹא הִפְרִישָׁה, וְלֵאחֲרַיִם בְּדָקָה וּמְצָאָה טְמֵאָה. נמצא
10 שהיתה טמאה בין בתחילה ובין בסוף. בדין זה חלקו רב ולווי, רַב
11 אָמַר, זָבָה וַדַּאי, וְלֹוּי אָמַר, זָבָה סָפֵק.
12 מבארת הגמרא את טעמיהם: רַב אָמַר זָבָה וַדַּאי, כִּיּוֹן דְּמַעֲיָקְרָא
13 בְּיוֹם שְׁבִיעִי בְּבוֹקֵר נִמְצָאת טְמֵאָה, וְעַכְשָׁיו נִמְצָאת טְמֵאָה, טְמֵאָה
14 וַדַּאי, שוּדַאי ראתה בימים שביניהם. וְלֹוּי אָמַר סָפֵק זָבָה, אֵימַר
15 פְּסָקָה בְּיָנִי וּבְיָנִי – אפשר לומר שהיא פסקה בינתיים מלראות, ולא
16 ראתה שלשה ימים בימי זיבה, ועכשיו ראתה שוב.

60 אחת לומר שווסתה נעקר. וְכִינּוּן דְּרַמְיָהּ מְסוּלָקִין יש להקל בה יותר,
61 לומר דִּיהָ שְׁעָתָה.
62 שנינו במשנתנו: רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, כל שלא הפרישה בטהרה מן
63 המנחה ולמעלה, הרי זו בחזקת טמאה. והיינו, שלדעתו רק בדיקה
64 בבין השמשות מועילה כדי להפריש בטהרה.
65 תַּנְיָא, אָמְרוּ לוֹ חכמים לְרַבִּי יְהוּדָה, אֲלֵמְלִי - אילו היית אומר
66 שצריכה האשה שיהיו דִּיהָ מוֹנְחוֹת בְּעֵינֶיהָ (אוּתוּ מִקּוֹם) כָּל בֵּין
67 הַשְּׁמֶשׁוֹת, יָפָה אִתָּהּ אָמַר, שלעולם אתה חושש שמא ראתה מיד
68 אחרי ששלת ידה מהבדיקה. עֲבָשְׂוּ עִם סְלוּק דִּיהָ מן המנחה
69 ולמעלה, מזה הועיל שבדקה ומצאה טהורה, אִימַר עִם סְלוּק דִּיהָ
70 רַבְיָה. וכיון שאין אתה חושש לכך, מַה לִּי הַפְּרִישָׁה בְּמִתְרָה
71 בְּשִׁבְעֵי מִן הַמְּנַחָה וְלִמְעַלָּה, שאין חוששים שמא ראתה אחרי
72 הבדיקה, מַה לִּי הַפְּרִישָׁה בְּמִתְרָה בְּרֵאשׁוֹן לראייתה בצהרים, שגם
73 בו לא נחושש שמא ראתה אחרי הבדיקה.
74 בלשון התנאים שחלקו על רבי יהודה, מבואר שגם בדיקת שחרית
75 ביום הראשון מועילה. הגמרא תמחה על כך. מקשה הגמרא:
76 בְּרֵאשׁוֹן מִי אֵיכָא לְמַאן דְּאָמַר. והלא במשנתנו, גם חכמים
77 שהקילו בדין הבדיקה, התירו רק מהיום השני והלאה, אבל ביום
78 הראשון שבו נפתח מעיינה, אין דעה הסוברת שאם בדקה בצהרים,
79 תועיל הבדיקה.
80 משיבה הגמרא: אִין, יש תנא שסובר כך. וְהַתַּנְיָא - וזהו שנינו
81 בברייתא, אָמַר רַבִּי, שְׂאֵלְתִי אֶת רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּשִׁבְעֵי
82 מִתְּלָבִים בְּדִרְבָּה, נָדָה שֶׁבְּדִקְהָ עֲצָמָה יוֹם שְׁבִיעֵי שְׁחֵרִית וּמִצְאָה
83 מְהוּרָה, וּבֵין הַשְּׁמֶשׁוֹת לֹא הַפְּרִישָׁה, וְלֵאחֶר הַיָּמִים בְּדִקְהָ וּמִצְאָה
84 מְמַאָה, מַהוּ, האם הועילה בדיקת שביעי שחרית להחזיקה בטהרה.
85 אָמְרוּ לוֹ, הֲרִי זֶה בְּחֻזְקַת מְהוּרָה, והבדיקה הועילה להחזיקה בטהרה.
86 חזר רבי לשאול: נדה שלא בדקה ביום השביעי לנדתה, ובדקה ביום
87 שְׁשִׁי, חֲמִישִׁי, רְבִיעִי, שְׁלִישִׁי, שְׁנִי, מֵאֵי, האם הוחזקה בטהרה.
88 אָמְרוּ לוֹ, לֹא שְׁנָא - אין הבלד בין בדיקה בימים אלו לבין בדיקה
89 ביום השביעי.
90 ממשין רבי לספר: בְּרֵאשׁוֹן, לֹא שְׂאֵלְתִי מִפְּנֵי שְׁחֵרִית סבור שבדיקה
91 לא תועיל. וְנִעְיָתִי שְׁלֵא שְׂאֵלְתִי, שאם הייתי שואל היו מטהרים.
92 נמצא שיש הסוברים שאפשר להפריש בטהרה ביום הראשון שחרית,
93 שכן סובר רבי, בדעת רבי יוסי שמעון.
94 הגמרא מבארת את טעמו של רבי במסקנתו, מדוע בדיקה תועיל גם
95 ביום הראשון: אֲמַר פּוֹלְהוּ לֹא בְּחֻזְקַת מוֹמְאָה קְרִימִי - וכי בכל
96 שאר הימים אין מדובר שהאשה הייתה בחזקת טומאה, וְכִינּוּן דְּפִסְקָה,
97 פִּסְקָה ואין חוששים שתשוב ותראה, רֵאשׁוֹן נְמִי - גם יש לומר, בֵּין
98 דְּפִסְקָה פִּסְקָה.
99 שואלת הגמרא: וְנִעְיָקְרָא כשלא רצה לשאול, מֵאֵי סָבַר, מדוע היה
100 סבור ששונה היום הראשון משאר ימים. משיבה הגמרא: הוֹאִיל
101 וְהוֹחִיךְ מַעְיָן פְּתוּתָה, שהתחילה בו לראות דם, ואין דרכה של אשה
102 לפסוק מראיית הדם ביום שבו התחילה לראות.

משנה

103 זב או זבה גדולה שפסקו מלראות זיבה, צריכים לספור שבעה ימים
104 שלא יראו בהם, ואחר כך טובלים לטהרתם. המשנה מביאה מחלוקת
105 תנאים לגבי מנין הימים: הַזָּב וְהַזָּבָה שֶׁבְּדִקְוָה עֲצָמָה בְּיוֹם הַרֵאשׁוֹן
106 לספירתם וּמִצְאָה מְהוּרָה - שהם נקיים מזיבה, וּבְדִקְוָה בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי
107 וּמִצְאָה מְהוּרָה, וְשֵׁשֶׁר יָמִים שְׁבִינְתִיּוֹת לֹא בְּדִקְוָה, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר,
108 הוֹאִיל וּתְחִילָתָם וְסוּפָם בְּטַהֲרָה הֲרִי הֵן בְּחֻזְקַת מְהוּרָה אִף בְּיָמִים
109 שְׁבִינְתִיּוֹת, ועלו להם למנין שבעה נקיים. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר, אִין
110 לְהֵם - לא עלו להם לחשבון אֵלָּא יוֹם רֵאשׁוֹן וְיוֹם שְׁבִיעִי בְּלָבָד,
111 ולא הימים שבינתיים, לפיכך צריכים לבדוק עצמם במשך חמשה
112 ימים נוספים להשלים שבעה נקיים, ואחר כך יטבלו. וְרַבִּי עֲקִיבָא
113 אָמַר, אִין לְהֵם אֵלָּא יוֹם שְׁבִיעִי בְּלָבָד, ולא היום הראשון, שמא
114 ראו בינתיים, לפיכך צריכים לבדוק עצמם במשך חמשה ימים
115 נוספים, ואחר כך יטבלו.
116

1 וְכִן תַּנְיָא לְוִי בְּמִתְנִיחָא - וכך לוי שנה ברייתא, שנשנתה על סוף
2 דברי המשנה, שכתוב בה כך 'בדקה שביעי שחרית ומצאה טמאה
3 ובין השמשות לא הפרישה, אַחֶר הַיָּמִים בֵּין בְּדִקְהָ וּמִצְאָה מְהוּרָה,
4 בֵּין בְּדִקְהָ וּמִצְאָה מְמַאָה, הֲרִי זֶה סִפְסָף זָבָה'. הרי לנו, שאף שמצאה
5 עצמה טמאה ביום השביעי שחרית, וגם אחר ימים, לדעת לוי אינה
6 אלא ספק זבה.
7 שנינו לעיל (לח): שאחרי שבעת ימי נדה והפסק טהרה, 'האשה
8 בחזקת טהרה' אחד עשר יום והם הימים הראויים לזיבה. ונחלקו
9 האמוראים (לעיל לט). איזה דין באה המשנה ללמד בכך. רבא פירש,
10 שאף שכל אשה שמוצאת דם, מטמאה את כל הטהרות שנגעה בהן
11 במעת שלעת הקודמים למציאת הדם, מלמדת המשנה שאם היא
12 מצאה דם בימי זיבה, אינה מטמאה מעת לעת, מפני שבימים אלו
13 האשה בחזקת טהרה ואין דרכה לראות דם. ורב הונא בר חייא פירש
14 בשם שמואל, שהמשנה באה ללמד שאינה קובעת וסת בימי זיבה.
15 שנינו במשנתנו: נדה שבדקה עצמה יום שביעי שחרית ומצאה
16 טהורה, ולאחר ימים בדקה ומצאה טמאה, הרי זו בחזקת טהורה
17 (בימים שבינתיים), וּמִטְמָאָה מַעַת לְעַת וְקוֹדֵם מִצִּיאַת הַדָּם. מקשה
18 הגמרא: לְמַאן תְּהוּי תְּיֻבְתָּא דְרַבָּא, דְאָמַר רַבָּא, שהמשנה לעיל
19 (לח): באה לומר, שְׂאֵין הָאִשָּׁה מְטַמָּאָה את הטהרות שנגעה בהן
20 מַעַת לְעַת, אם מצאה דם פְּתוּדָה יָמֵי זִבְתָּהּ, ובמשנתנו מבואר שלא
21 כדבריו, שהלא היא דנה באשה שראתה בימי זיבתה, ואמרה המשנה
22 שהיא מטמאה מעת לעת.
23 הגמרא תמחה על קושיא זו: וְלֵאמֹר אוֹתְבִינִיה לְרַבָּא תְרָא זִמְנָא -
24 וכי לא פרכנו דבריו כבר במקום אחר בקושיא שאין עליה תירוץ,
25 ונדחו דבריו. משיבה הגמרא: הֲכִי קְאָמְרִינָן - כך היא כוונת
26 קושייתנו, לְמַאן תְּהוּי תְּיֻבְתָּא דְרַבָּא נְמִי מְהָא - האם נאמר
27 שתהיה פירכא לרבא, גם ממשנתנו.
28 מתרצת הגמרא את הקושיא על רבא: אָמַר לָךְ רַבָּא, בִּי קְתַנִּי
29 מְטַמָּאָה מַעַת לְעַת, אינו חוזר על תחילת המשנה בדין אשה
30 שראתה בימי זיבתה, אלא אֲרִישׁ פְּרָקִין קָאֵי, אֲרִאָתָה וְעוֹדָה בְּבֵית
31 אֲבִיָּה - הוא נאמר על הדין שזוכר בתחילת הפרק (לעיל סד):
32 שתינוקת (ילדה) שראתה כבר דם נדות בבית אביה לפני נישואיה,
33 ואחרי נישואיה נבעלה וראתה דם בתולים, לדעת בית הלל כל
34 הדמים שהיא רואה באותו הלילה טהורים. ובאה משנתנו לבאר,
35 שכשתראה דם טמא אחרי לילה זה, היא מטמאת את כל הטהרות
36 שנגעה בהן מעת לעת. סְלִקָא דְעֵתָךְ אֲמִינָא - שהיה עולה בדעתך
37 לומר, בֵּין דְּבִין הַרְאִיּוֹת בְּבֵית אֲבִיָּה לְבִין רְאִיָּיהּ זֶה מְפַסְקִי לְהוּי יָמִים
38 מְהוּרָין בְּלִיל נִישׁוּאִיהּ, שכל הדמים שרואה בו טהורים, לכן היה
39 מקום לומר שבראייה זו בְּתַחֲלַת נְדָתָה דְמֵאֵי - היא דומה לאשה
40 הרואה בפעם הראשונה בחייה שמתמאה רק מראייתה ואילו ואינה
41 מטמאה מפעם לעיל (ז). וְלֵאמֹר תְּמַמָּא מַעַת לְעַת, קָא מְשַׁמְעֵן לְ -
42 משמענו לנו משנתנו שאין הדבר כן, אלא שמתמאה מעת לעת. ואם
43 כן, רבא יכול לבאר את משנתנו כשיטתו, ואין ממנה קושיא עליו.
44 שנינו במשנתנו: וְאִם יָשׁ לָהּ זָבָה, דִּיהָ שְׁעָתָה. הגמרא הבינה, שדין
45 'אם יש לה וסת, דִּיהָ שְׁעָתָה', חוזר על הדין ששנינו במשנה האשה
46 שראתה בימי זיבתה. מקשה הגמרא: נִימָא תְּהוּי תְּיֻבְתָּא, דְרַב
47 הוֹנָא בְּרַיָּא אָמַר שְׁמוּאֵל. דְאָמַר רַב הוֹנָא בְּרַיָּא אָמַר
48 שְׁמוּאֵל, לגבי מה ששנינו (לעיל לח): שבאחד עשר יום שאחרי ימי
49 נדה האשה בחזקת טהרה, שמשנה זו באה לומר, שְׂאֵין הָאִשָּׁה
50 קוֹבְעַת לָהּ זָבָה בְּיָמֵי זִבְתָּהּ, כגון שרגילה לראות מחמשה עשר יום
51 לחמשה עשר יום, לא קבעה וסת לדעת שמואל. שהלא יום חמשה
52 עשר מתחילת נדה הוא היום השמיני בתוך אחד עשר ימי זיבה. ואילו
53 משנתנו אמרה על הרוואה בימי זיבה ז'אם יש לה וסת דִּיהָ שְׁעָתָה,
54 ומשמע שהאשה יכולה לקבוע וסת בימי זיבה.
55 דוחה הגמרא: אָמַר לָךְ רַב הוֹנָא בְּרַיָּא, בִּי אֲמִרִינָן - מה שאנו
56 אומרים 'אִין אִשָּׁה קוֹבְעַת לָהּ זָבָה בְּיָמֵי זִבְתָּהּ', כוונתנו דווקא
57 לקולא, וְלֹא בְּעִיא תְּלָתָא זִימְנֵי לְמַעְיָר - שאינה צריכה לעקר
58 שלש פעמים, ואם שיתנה ראייתה פעם אחת שוב אינה חוששת לוסת
59 בפעם הבאה, דְאֲמִרִינָן שְׁבִימִים אֵלּוּ דְרַמְיָהּ מְסוּלָקִין וְדִי בִיעִינֵי פִּעַם

גמרא

1 הגמרא מביאה ברייתא, לבאר טעם מחלוקת רבי אליעזר ורבי
 2 יהושע: **תניא, אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע, לדבריהך שעלו**
 3 **להם לחשבון היום הראשון והשביעי, אתה מונה שבעה נקיים**
 4 **בסירויגין** – בהפסקה ודילוג, **והרי התורה אמרה זובה (ויקרא טו כח)**
 5 **וספדה לה שבעת ימים ואחר תמרה', ולשון 'אחר' משמע שיהיה**
 6 **זמן אחד שהוא אחר לבולן** – לכל שבעת הימים, ולא שיהיה זמן
 7 נפרד אחרי יום זה וזמן נפרד אחרי יום זה, אלא יהיו רצופים באופן
 8 שלא תהא טומאה של זיבה מפסקת ביניהן. אמר לו רבי יהושע
 9 לרבי אליעזר, ואתה שאמרת שאי אפשר למנות בסירויגין, האם אי
 10 אתה מודה בזב שראה קרי באחד מימי ספירתו, וכן בנזיר שהילך
 11 תחת אחת הסככות – ענפי אילן הסוככים על הארץ וכן תחת אחת
 12 הפרעות – אבנים גדולות הבולטות מן הגדר ומאהילות על הארץ
 13 שיש ספק שמא קבור שם מת, שמונה בסירויגין – שהוב, וכן הנזיר,
 14 מצרף למנין את הימים הקודמים עם הימים הבאים, ואינו סותר אלא
 15 אותו היום, והרי התורה אמרה לגבי נזיר שנשטמא במת ודאי (במדבר
 16 ו יב) **'והימים הראשונים יפלו'**, שצריך לחזור ולמנות נזירות
 17 כבתחילה. הרי שאף על פי שהתורה אמרה בזיבה ובנזירות שצריך
 18 שיהיו הימים רצופים, מצינו בהם אופן לספור בלי שיהיו רצופים.
 19 מבררת הגמרא: **ורבי אליעזר מדוע לא למד אף הוא מזב ונזיר**
 20 **שאפשר למנות בסירויגין.** משיבה הגמרא: רבי אליעזר סבר, **בשלמא**
 21 **התם בזב שראה קרי,** אינו סותר את הימים הקודמים כי לגבי ראיית
 22 קרי **'לממאה בה' אמר רחמנא (ויקרא טו לב),** ולשון 'בה' משמע
 23 **שאינה סותרת אלא יומה** – יום הראייה בלבד. ואי משום איחלופי
 24

– ואם תאמר שיש להחמיר מדרבנן שתסותר את הימים הקודמים
 שמא יאמרו שגם ראיית זוב אינה סותרת אותם, הרי **זב כבעל קרי**
לא מיחלף – לא יטעו להחליפם זה בזה, מפני שזיבה וקרי הם שני
 עניינים שונים. ולגבי נזיר שהילך על גבי סככות ופרעות נמי אין
 להחמיר מדרבנן שיסותר את הימים הקודמים שמא יאמרו שגם
 טומאת מת ודאית אינה סותרתם, שהרי **מדאורייתא, כדי לסתור,**
אהל מעליא בעינין – צריכים שיכנס לאוהל המת ודאי, ורבנן הוא
 דנזיר – הם שגזרו במהלך תחת סככות ופרעות שיסותר אותו יום,
 ואוהל ספק שהוא דין דרבנן, באוהל ודאי שהוא דאורייתא, לא
 מיחלף. אבל הכא לגבי זבה שבדקה ראשון ושביעי, אי חיישינן
 דלמא הואי בספק – אם אנו חוששים שמא ראתה באותם ימים
 מסופקים שבינתיים ולכן לא מצרפים אותם לחשבון, ואף על פי כן
 את היום הראשון מצרפים, אתי לאיחלופי ברואה זיבה ונדאי, כי
 יחשבו שמה שלא מנתה זו את הימים שבינתיים מפני שראתה בהם,
 וחכמים היו צריכים לגזור שלא יעלה לה היום הראשון לחשבון.
 תני, רבי יוסי ורבי שמעון אמרי, נראין דברי רבי אליעזר שאמר
 שגם הימים שבינתיים עולים לה לחשבון, מדברי רבי יהושע שרק
 יום ראשון ושביעי עולים לה. כי אם נחשוש שמא ראתה בינתיים,
 מדוע לא תסותר גם יום ראשון. ודברי רבי עקיבא שצריך שיהיו
 כולם בדוקים, נראין מדברי בולן. אבל הלכה כרבי אליעזר.
 איבעיא להו, הוב והזבה שפדקו עצמן יום ראשון, ובדקו שוב ביום
 השמיני שהוא לאחר שבעת ימי ספירתם, ובשניהם מצאו מהור,
 ושאר הימים שבינתיים לא בדקו,